

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 243/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 180/2005 a jeho uznesením z 23. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „súdny exekútor“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva

vlastniť majetok zaručeného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako i práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 180/2005 a jeho uznesením z 23. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola ako súdna exekútorka v exekučnom konaní o vymoženie sumy 460,79 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 Er 180/2005 na návrh obchodnej spoločnosti WM Consulting & Communication, s. r. o., Sad A. Kmeťa 27, Piešťany (ďalej len „oprávnená“), poverená výkonom exekúcie.

Na návrh oprávnenej podľa § 44 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase exekučný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky č. k. 8 Er 180/2005-53 z 4. mája 2015 výkonom exekúcie namiesto sťažovateľky poveril súdnu exekútorku [REDAKOVANÉ]. Súčasne okresný súd určil trovy sťažovateľky ako pôvodnej súdnej exekútorky vo výške 123,51 eur.

Po tom, čo sťažovateľka proti uzneseniu okresného súdu č. k. 8 Er 180/2005-53 zo 4. mája 2015 podala odvolanie, okresný súd jej napadnutým uznesením priznal trovy exekúcie v sume 123,51 eur s tým, že ich bude vymáhať v tomto exekučnom konaní súdna exekútorka [REDAKOVANÉ].

3. Ako ďalej sťažovateľka uvádza, „... *podstata tejto ústavnej sťažnosti spočíva v tom, že všeobecný súd v príčinnej súvislosti s návrhom a legitímnym právom oprávneného na zmenu exekútora, vydal rozhodnutie o zmene súdneho exekútora a iba určil jeho trovy bez toho, aby uviedol, kto je oprávnený tieto trov ďalej vymáhať, a teda vydal nevykonateľné rozhodnutie, ktoré jednak neodôvodnil a týmto postupom zamedzil*

sťažovateľke v jej prístupe k súdu, pričom sťažovateľka legitímne očakávala, že na náhradu trov konania bude zaviazaný práve oprávnený...

Sťažovateľka nespochybňuje právo všeobecného súdu na prijatie vlastného právneho názoru, avšak ako účastník konania má právo na ústavne konformný výklad aplikovanej právnej normy. Všeobecný súd však v danom prípade ústavne konformný výklad aplikovanej právnej normy nevykonal a zaťažil tak svoje rozhodnutie arbitrárnosťou.

Nie je sporné to, že oprávnený má právo (kedykoľvek a bez akýchkoľvek obmedzení) vykonať zmenu súdneho exekútora. Nie je sporné ani to, že v takomto prípade patrí exekútorovi náhrada trov tak, akoby prišlo k zastaveniu exekučného konania. Sporné však je to, či tento nárok pôvodného súdneho exekútora znáša oprávnený, ako i to, kedy má byť tento nárok uspokojený.“.

4. Sťažovateľka následne, citujúc ustanovenia § 44 ods. 10 (v súčasnosti už odsek 11, pozn.), § 200 ods. 5 a § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, tvrdí, že „... všeobecný súd nezohľadnil najmä teleologický výklad aplikovanej právnej normy, ako i výklad logický“. Interpretácia okresného súdu nie je podľa názoru sťažovateľky ústavne konformná, lebo „... ak by sme pripustili výklad prezentovaný všeobecným súdom, tak súčasťou trov exekúcie by sa stali aj náklady pôvodného súdneho exekútora vyvolané v príčinnej súvislosti so zmenou exekútora. V prípade úplného vymoženia pohľadávky a jej príslušenstva (a teda i trov pôvodného exekútora) by povinný znášal nielen odmenu nového exekútora a tieto by boli vyvolané len tým, že oprávnený realizoval svoje právo vymeniť súdneho exekútora. Najmä v prípade viacnásobnej zmeny súdneho exekútora (vyvolané len návrhmi oprávneného) by sa exekučné trovy neúmerne a bezdôvodne navyšovali... V danom prípade nie je dodržaný princíp proporcionality, keďže medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom nie je uplatňovaná zásada primeranosti. Inými slovami povedané, zmena súdneho exekútora nie je vyvolaná žiadnymi objektívnymi okolnosťami..., ale práve iniciatívou oprávneného, a preto je dôvodné, aby práve oprávnený znášal náhradu týchto trov. Z procesného hľadiska možno hovoriť o zavinení, a preto bolo potrebné primerane aplikovať ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, a tak zaviazat' na náhradu týchto trov práve oprávneného, ktorý vznik týchto trov vyvolal a teda zavinił...“.

Máme za to, že v danom prípade nie je vylúčené ani to, aby takéto trovy (vyvolané len v príčinnej súvislosti s návrhom oprávneného na zmenu návrhu exekútora), boli vypořiadané ako tzv. separované trovy (§ 251 ods. 4 OSP v spojení s § 147 ods. 1 OSP)...., t.j. na ich náhradu by bol zaviazaný ten, kto ich spôsobil, t. j. v danom prípade oprávnený.“.

S ohľadom na uvedené sťažovateľka spochybňuje správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorému pripisuje porušenie jej práv zaručených ústavou, dohovorom, ako i dodatkovým protokolom (bod 1), a zastáva názor, že okresný súd rozhodol na podklade záverov, ktoré sú arbitrárne, zjavne neopodstatnené, nemajú legitímny základ a sú prejavom maximálnej svojvôle okresného súdu.

5. V závere sťažnosti preto navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného Komárno sp. zn. 8Er/180/2005-62 zo dňa 23.06.2015 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2. Zrušuje sa v celom rozsahu uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 8Er/180/2005-64 zo dňa 23.06.2015 a vec sa vracia Okresnému súdu Komárno na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Komárno je povinný uhradiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Aj vo sfére exekučného konania platí stabilizovaný názor ústavného súdu, podľa ktorého formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Nosnou námietkou ústavno-právnej relevancie je tvrdenie sťažovateľky o nevykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, keďže z neho nevyplýva, voči komu má sťažovateľka – ako pôvodná súdna exekútorka – nárok na náhradu určených trov exekúcie.

13. Podľa § 44 ods. 11 Exekučného poriadku súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa § 44 ods. 10 Exekučného poriadku zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

14. Jazykovým výkladom citovaného ustanovenia (jeho poslednej vety) možno bez akýchkoľvek nezrovnalostí dospieť k záveru identickému s tým, na akom založil okresný súd napadnuté rozhodnutie. Ide tu len o spôsob výpočtu trov exekúcie u pôvodného exekútora, nie o určenie subjektu, ktorý bude určené trovy exekúcie znášať.

Podstatnejšie však je, že všeobecnou zásadou pri nahrádzaní trov exekúcie je požiadavka, aby tieto v konečnom dôsledku znášal povinný (§ 197 ods. 1 v spojení s § 196 Exekučného poriadku). Len vo výnimočných prípadoch, explicitne identifikovaných zákonom budú náklady exekučnej činnosti (ich časť) ťažiť oprávneného. K takým situáciám patrí aj zastavenie exekúcie zavinením oprávneného podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) už judikoval, že využitie, resp. uplatnenie práva na zmenu v osobe exekútora nemožno považovať za zavinenie oprávneného, a teda ani za dôvod, pre ktorý by oprávnený mal znášať trovy exekúcie v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku (rozsudok z 22. decembra 2004 vo veci sp. zn. 2 M Cdo 12/2004). V uvedenom rozsudku najvyšší súd dôvodil, že „... pod zavinením oprávnenej v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia treba rozumieť také porušenie procesných predpisov zo strany oprávnenej, ktoré má za následok buď neodôvodnený vznik trov exekúcie, alebo také jej konanie (úkony), ktoré by spôsobilo zastavenie exekúcie. Samotné uplatnenie (resp. využitie) práva na zmenu v osobe exekútora nezakladá zavinenie vo vyššie uvedenom zmysle. Navyše, v predmetnej veci nedošlo ani k zastaveniu exekúcie, teda konanie v tejto veci sa neskončilo relevantným spôsobom a nie je dané ani zavinenie oprávnenej; nemožno preto hovoriť o existencii príčinnej súvislosti medzi uvedenými predpokladmi použitia ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný si dobrovoľne neplnil povinnosť, ktorá mu bola uložená vykonateľným rozhodnutím a oprávnená bola nútená domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky v exekučnom konaní, trovy exekúcie by boli vznikli u každého exekútora.“.

16. Právny záver okresného súdu (aj s ohľadom na citované právne názory najvyššieho súdu) sťažovateľku nijako nezbavuje nároku na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku oprávnenej. Sťažovateľka si ho bude môcť uspokojiť z výtazku exekúcie v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku.

S ohľadom na uvedené ústavný súd nezistil v prístupe okresného súdu k uplatneniu relevantných zákonných noriem o náhrade trov exekúcie žiadne signály excesívnosti, ktoré by odôvodňovali očakávanie, že po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie možno dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie.

17. Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny

ústavného súdnicstva (IV. ÚS 431/2012, III. ÚS 400/2015). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)].

Výška sťažovateľke priznaných trov exekúcie spočívajúca v sume 123,51 eur zjavne nepresahuje trojnásobok minimálnej mzdy (t. j. sumu 380 eur v roku 2015). Aj keby teda v rámci meritórneho prerokovania sťažnosti v tejto časti ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo z hľadiska formálneho nezákonné, z ústavnoprávneho hľadiska na prvý pohľad predstavuje zásah materiálne sa vyznačujúci zanedbateľnou intenzitou – bagateľnosťou.

18. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. V súvislosti s nametávaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd zároveň dospel k záveru i o nedostatku právomoci ústavného súdu na prerokovanie veci v zmysle dikcie ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže až v konečnom rozhodnutí exekučný súd rozhodne o tom, kto (oprávnený alebo povinný) zaplatí sťažovateľke náhradu trov exekúcie, čo jasne vyplýva i z odôvodnenia napadnutého uznesenia.

20. V ostatnej časti podanej sťažnosti sťažovateľka rovnako namietala i porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

22. Všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

23. Pozornosti ústavného súdu v súvislosti so správnou formuláciou petitu ústavnej sťažnosti rovnako neuniklo, že sťažovateľka žiada zo strany ústavného súdu okrem iného i vyslovenie porušenia jej základného práva podľa čl. 20 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý však pozostáva z viacerých tam uvedených práv, a teda v tejto časti petit podanej ústavnej sťažnosti trpel vadou nedostatočne označeného porušenia práv.

24. Ústavný súd v závere opakovane, poukazujúc na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, zdôrazňuje, že hoci sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu s návrhom doručila i splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne len na zastupovanie „... v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i vo všetkých úkonoch s tým súvisiacich...“.

Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Vyplývajúc z už uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že splnomocnenie udelené advokátovi na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (ako obligatórna náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde) vykazovalo vadu neurčitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka.

25. Vzhľadom na uvedené (bod 23 a 24) ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje i nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, a preto ju z uvedeného dôvodu mohol už pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť i z tohto dôvodu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

26. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016